

Castro, A. ; Pardo, U.;
Montero, J.
IES de Arzúa

Pósters

A man do home na Terra

Alumno: Álvaro Castro Cajade, Uxío Pardo Rodríguez, Joaquín Montero Álvarez

Lema: A man do home na terra

Centro: IES de Arzúa

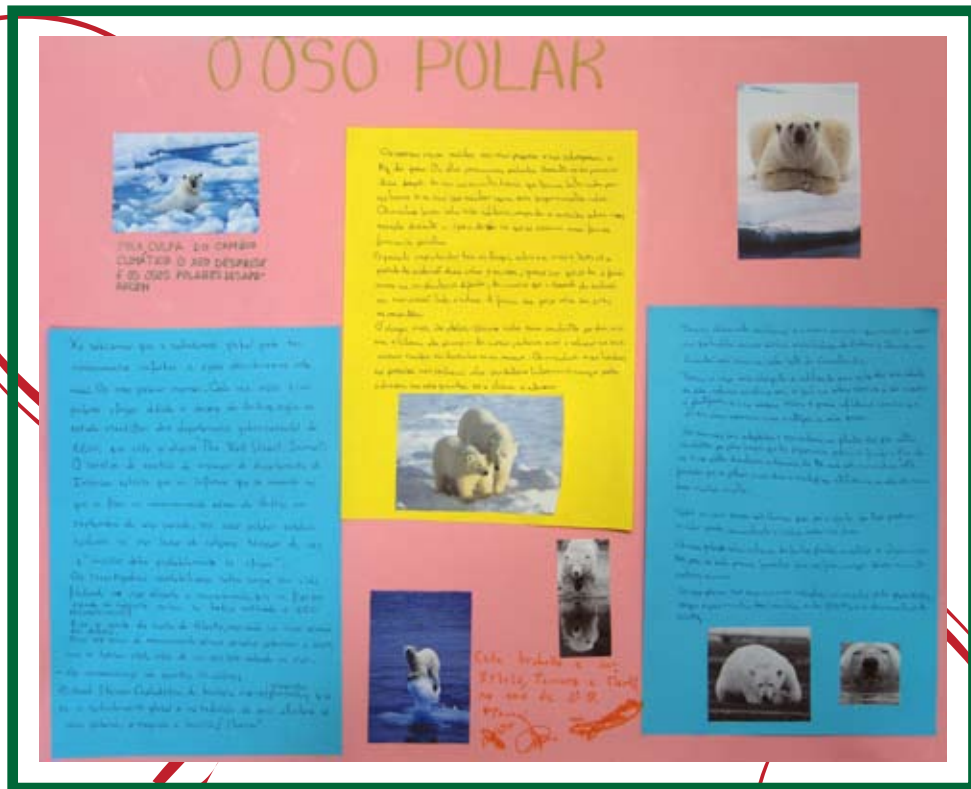
Curso: 1º ESO

Descrición:

Influencia da acción humana no medio natural, facendo unha análise comparativa empregando imaxes.

Fernández, T.; Ambaje, M.;
Duro, S.
IES de Arzúa

Pósters

O OSO POLAR

Alumno: Tamara Fernández Gil, Martina Ambaje Pallas, Silvia Duro Couso

Lema: O oso polar

Descrición:

Por culpa do desxeo os osos polares afogan na auga ou desaparecen

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Quinela, L.; Ramón, R.
IES de Arzúa

Pósters

KOALAS

KOALAS

O koala é un marsupial arborícola e herbívoro. Segun os resultados obtidos polo científico Iván Lawler, o incremento do dióxido de carbono está provocando unha redución do nitróxeno e outros nutrientes contidos nas follas de eucaliptos como un aumento da toxinas chamada tanino.

Este proceso fai que os niveis de proteínas das follas baixen, o que obriga os koalas e a outros animais a buscar follas deste árbol máis pobres nutrientes para sobrevivir. A cadea alimentaria está equilibrada dunha forma moi delicada, de ahí que un pequeno cambio pode ter consecuencias moi serias".

Os koalas como outros marsupiais, dependen casi exclusivamente dos eucaliptos para sobrevivir xa que lles aporta azúcares, almidón, graxas e proteínas. De feito, os grandes bosques destas árbores constitúen todo o seu habitat.

O que estamos vendo, esencialmente, é que a dieta básica destes animais estase transformando en coito. A vida tomárase extremadamente difícil para estes animais.

Non que digamos góstanos os animais. Pola tv, cara dasas, focas co maltrato a os animais e é xente sen sentido. Non o que queremos dicir con isto é que paremos XA. Por favor, colaborade

LUCÍA E ROCÍO

Alumno: Lucía Quintela Santos, Rocío Ramos Lamela

Lema: Koala

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Hai moitos animais en perigo de extinción e nos eliximos o koala, pola súa relación co cambio climático

Taboada, M.; García, A.
IES de Arzúa

Pósters

O Lobo cervical

O Lobo Cerval (Lince Ibérico) é un animal en perigo de extinción. O seu aspecto é moi semellante ao do gato. O seu peso, se o Lobo Cerval é macho, é entre 12 e 14 Kg. e se é fêmea, está entre 8 e 10 Kg. O sistema máis desenvolvido do Lobo Cerval é a visión.

-DISTRIBUCIÓN:

O Lobo Cerval só se encontra na Península Ibérica. A ameaza da súa extinción é pola falta de coellos e a transformación do hábitat.

-SITUACIÓN ACTUAL:

Serras de Gata-Grandilla
Parque Nacional de Doñana
Montes de Toledo
Serra Morena Oriental

Poboación total entre 100 e 120 adultos.

-INFLUENCIA DO CAMBIO CLIMÁTICO:

As especies están "suxetas a extinción" debido á perda dos hábitats e esta terá lugar a medida que nos comunidades se posúan novas situacións de desequilibrio. Na súa maioría serán extincións locais como podería suceder coas poboacións de Lobo Cerval nas Serras de Cardeña Montero ou en Doñana, pois a afectación do cambio climático é maior niquí que noutras zonas debido á súa situación de transformación entre as zonas subhúmedas mediterráneas e as zonas áridas e semáridas. Asegurar un desenvolvemento sostible é o obxectivo da salvagarda da biodiversidade, a loita contra a erosión do solo e a desertificación e a prevención do cambio climático.

Alumno: Marta Taboada López, Alicia García Cascón

Lema: El Lince Ibérico

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Hai moitos animais en perigo de extinción e nos eliximos o lince, pola súa relación co cambio climático

Pósters

Lema: 0 Desmán

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descripción:

O Desmán é un póster que explica a vida del e as súas características. Ademais das súas curiosidades. Como o Cambio climático inflúe na súa vida

Carrillo, K.; Taboada, A.
IES de Arzúa

Presentación

¿QUE LLE ESTAMOS
FACENDO O NOSO
PLANETA?

O fume das nosas fábricas

O lume que queima os nosos
montes

E convírteno en terra inerte

polución das nosas cidades

Os verquidos incontrolados

Están transformando o noso
planeta nun lugar inhóspito

A DEFORESTACIÓN

Alumno: Katia Carrillo Vázquez, Andrea Taboada Méndez

Lema: A deforestación

Centro: IES de Arzúa

Curso: 2º ESO

Descrición:

Vamos montar unha presentación en wordpad describindo a deforestación e a súa relación co Cambio Climático

Pereira, R.; Castro A.;
Ces, S.
IES de Arzúa

Pósters

OS LIQUES COMO BIOINDICADORES

Alumno: Rubén Pereira Rodríguez, Arantxa Castro Iglesias, Sara Ces Camino

Lema: Os liques como bioindicadores

Centro: IES de Arzúa

Curso: 3º ESO

Descrición:

Como a partires de pequenas observacións podemos ver o cambio do clima e a nosa influencia

Méndez, J.; Quintela, V.;
Allelén, M.
IES de Arzúa

• Pósters

Alumno: Jesica Méndez Lema, Vanesa Quintela Rivadulla, Marilina Allelén Pampín Basso

Lema: O mundo en relevo de hoxe en día

Centro: IES de Arzúa

Curso: 4º ESO

Descrición:

Un póster que representa a terra con relevo e un colaxe de fotos que mostra o cambio producido no noso planeta por este feito chamado Cambio Climático

Pereiro, O.; Vázquez, V.;
Pérez, M.J.
IES de Arzúa

Pósters

Alumno: Oscar Pereiro Carril, Vicente Vázquez Vidal, María Jesús Pérez Pena

Lema: Enerxía en cores

Descrición:

Plasmación nunha cartolina das diferentes enerxías renovables con estilo esperpentista. Inspiración dos queixos dos trivial

Centro: IES de Arzúa

Curso: 4º ESO

● **Cómic**

Alumno:

Centro:

Curso:

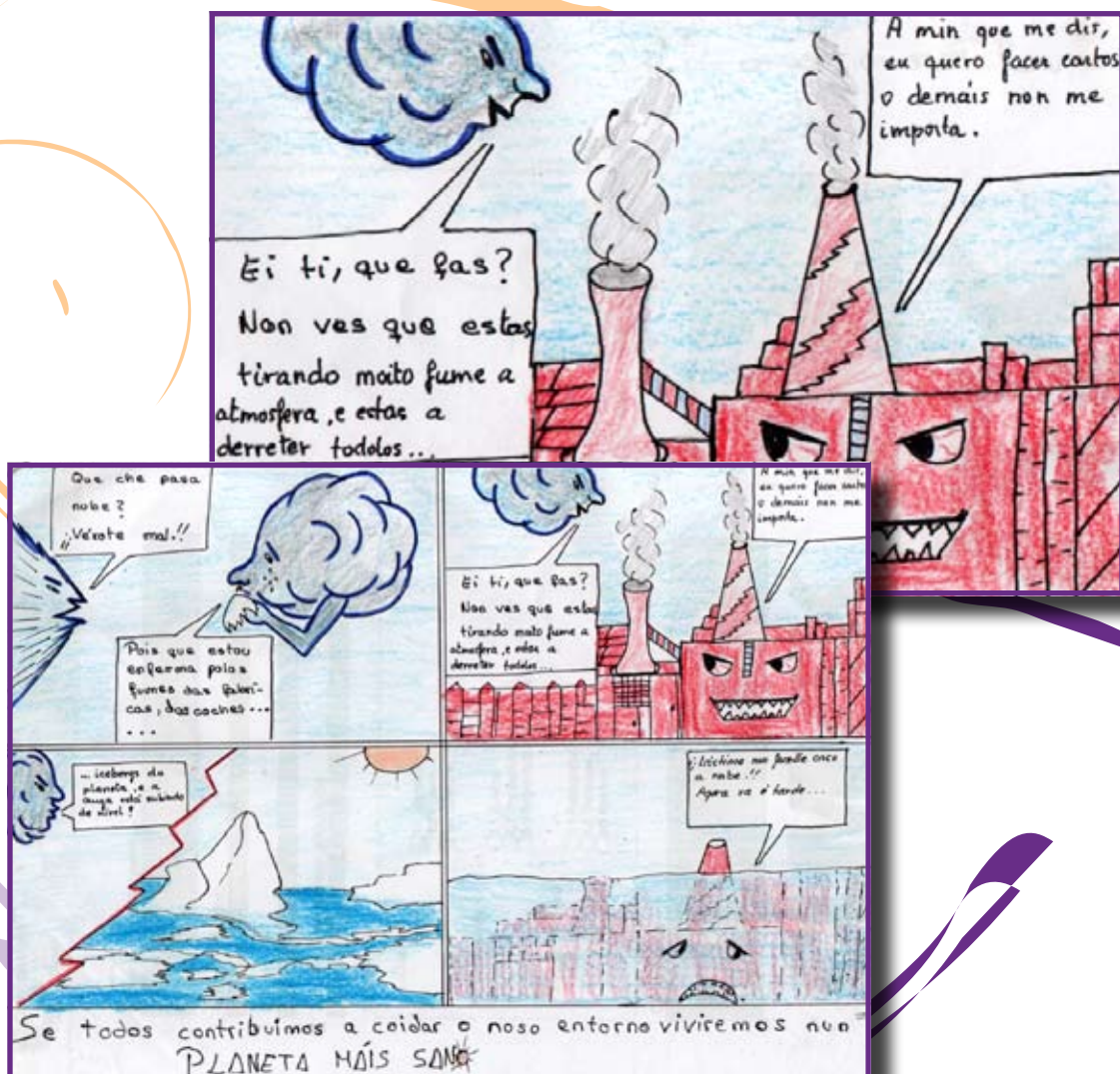
Descripción:

É a historia narrada en primeira persoa dun planeta chamado terra, que está enfermo pola mala cabeza dos humás, o inimigo número un

Montero, X.
IES de Arzúa

Cómic

A contaminación das FÁBRICAS

Alumno: Xaquín Montero Vázquez

Lema: A Contaminación das fábricas

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Ser máis responsables co medio ambiente

O CAMBIO CLIMÁTICO

Aí está o cambio climático,
Tan de présa e tan de sorpresa
E ti, esperábalo?
Vén arrastrando, pegando forte.

Aumentan as secas,
As augas enturban,
O xeo rómpese
E todo parece que muda.

Din que a culpa é nosa,
Porque provocamos incendios,
Que as fábricas afumean,
Que contaminamos os ríos...
Pero eu nada diso fago!

Pero si podo axudar a diminuír estes efectos,
Eu poñerei todo o empeño
Intentarei reciclar, reducir e reutilizar.

E deste xeito todo
Mellorará.

Alumno:

Patricia Villar Parrado

Lema:

Cambio Climático

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

1º ESO

Descripción:

A diminución dos efectos negativos da contaminación

Castro, A.
IES de Arzúa

Poesía

Acróstico do cambio climático

Calor, moita calor

Arrecendede

Mal olor

Berrade Xa,

Imos con isto rematar

Odio ver contaminar!

Calor, moita calor

Lixo, montóns de lixo

Isto podémolo solucionar

Mais, aínda estamos a

tempo

Amigo meu,

Tenta probar

Isto é o noso lema:

Cambio climático

O ponte xa!

Alumno: Álvaro Castro Cajade

Lema: Acróstico co cambio climático

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Grito desesperado que nos anima a rematar co cambio climático, manifestando co lema "Cambio climático oponte xa!"

Cea, S.
IES de Arzúa

• Poesía

O bosque

AS ÁRBORES ESTÁN A FICAR
A TEMPERATURA SUBE,
PERO NON VOLVE A BAIXAR,
O BOSQUE ESTÁ A DESAPARECER.

QUÉN O ESTÁ A MATAR?
SERÁN AS NUBES,
SERÁ A AUGA,
SERÁN AS PERSOAS,
QUE O ESTÁN A QUEIMAR.

PORQUÉ, PORQUÉ, PORQUÉ!,
PORQUÉ ESTÁ A DESAPARECER.
QUÉ NOS FIXO EL?
CORTOUNOS, QUEIMOUNOS.

NON, EL DANOS OSÍXENO,
DANOS COMIDA.
É EL QUEN NOS DÁ A VIDA.

ASÍ QUE XA SABEMOS,
O BOSQUE HAI QUE COIDAR
ATA ACABAR A VIDA,
E LOGO A GUSTO FICAR.

Alumno:

Sergio Cea Ares

Lema:

O Bosque

Centro:

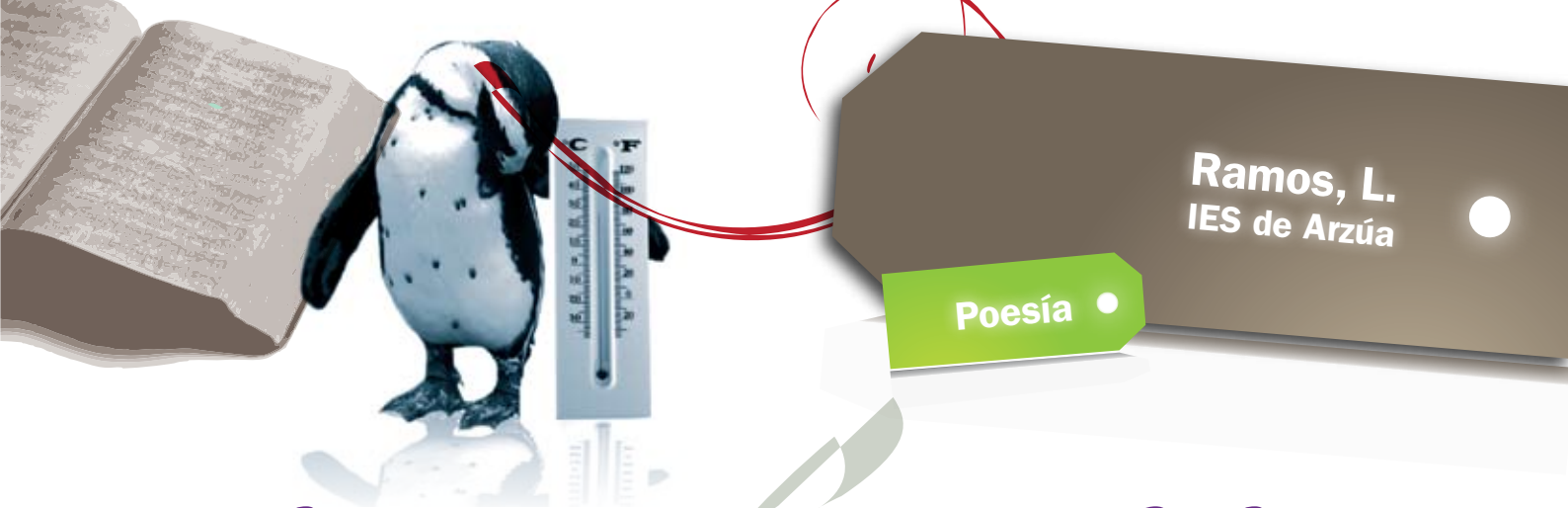
IES de Arzúa

Curso:

1º ESO

Descrición:

Quero evitar a queima, seca e tala do bosque

A CHOIVA

Un día na escola,
comezou a chover,
e todos escoitamos
as pingueiras caer.

Miramos polas fiestras,
e vimos os verdes prados,
exclamaron as mestras:
comezan a estar mollados!

Durante un intre,
parou de chover,
quedamos sen auga
coma da outra vez.

Os ríos e fontes secan,
con falta de choiva están,
cando esta aparece,
todos ledos estarán.

Alumno:

Leticia Ramos Agra

Lema:

A Choiva

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

1º ESO

Descrición:

É preciosa a choiva para o ecosistema

Otero, D.
IES de Arzúa

• Narrativa

SÊCANSE AS FONTES E DESTRUÛENSE AS PONTES

Neste programa de “vida en perigo” desde Marte imos contactar con dúas persoas da Terra: Cuy e Moskis.

Contactamos con Cuy desde Galiza que nos contará que pasa.

– Ola. Veño dicir que estou destrozado. Secáronme as colleitas, non podo plantar máis, non hai auga dabondo, aos animais

non lle quedan folgos e a min tampouco. Estanse abrindo fendas, quedamos sen prantas, a súa vez sen aire; imos morrer sen remedio nesta terra desfeita. ¡¿Qué é isto, ven un montón de auga?, ¡non!, ¡leva a cas, a colleita, o abono, lévame a min! ¡Ah! Glup, glup, glup.

Perdimos o contacto con Cuy, pasemos a Moskis desde a Antártida

– Esta é a fin. Fai uns segundos o sol era tan forte que o xeo empezou a desxearse, levouse aos animais, a miña casa e ao resto do mundo.

Agora retrocedamos no tempo e miremos que pasaría se non houbo cambio climático.

Aí está Cuy.

– ¡Bu!.. Como chove, pero a terra ea colleita están ben servidas.

– Agora contactemos con Moskis que se encontra en...¿Miami? ¡Bu!.. Fixen ben en mudarme da Antártida. Co frío que facía...

– E isto é o que pasaría se os terrestres foran máis responsables.

Alumno: Daniel Otero Pérez

Lema: Falta de responsabilidade

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Historia para darnos conta de que somos uns irresponsables e se o seguimos sendo o planeta morrerá

Fuentes, C.R.:
IES de Arzúa

Narrativa

Os Elementos e a CONTAMINACIÓN

Había unha vez, nos bosques galegos, un grupo de trasnos que protexían o Elemento da Terra. Vivían nunha aldea, dunhas vinte ou trinta familias. Convivían cos animais propios desas latitudes, como os lobos, os corzos, os xabarís, os osos... con todos se levaban ben. Unha vez á semana, na casa do trasno sabio ou do trasno xefe facían unha cerimonia para comunicarse cos trasnos de outros lugares: como os trasnos do polo, que protexían o Elemento do Aire; os trasnos do deserto, que vixiaban o Elemento do Lume e os trasnos da montaña, que tiñan o Elemento da Auga. Todos levaban unha vida tranquila, alegre e feliz. O seu maior obxectivo era protexer todos os Elementos, para que na Terra non pasara ningún problema.

A aldea dispúñase da seguinte maneira: a agora, que era unha praza redonda de granito, estaba situada no medio e medio da aldea. Xusto no centro da praza, estaba nun pedestal cilíndrico o Elemento da Terra, que estaba protexido por doce escudos transparentes, polo que podía verse o Elemento. Era unha esfera de cor marrón, feita das máis puras e fértiles terras. Quen tivera esta esfera,

podería ser o amo de medio mundo, pois podería crear terra, destruíla, facer con ela o que lle antollase. Claro que, só a podería controlar sacándoa do fortísimo pedestal, dicir uns conxuros en latinego (a lingua dos trasnos, unha mestura de latín e galego antiquísimo) para que saíran os escudos e controlala con movementos áxiles e precisos, pois sen escudos, a esfera podería desintegrarse; xa que sería fráxil como un copo de neve.

Ao redor da praza estaban as casas do trasno sabio e o trasno xefe. Detrás destas estaban as casas dos demais trasnos e outros edificios máis, como a escola. Cada casa ocupaba só sete dm³ aproximadamente, xa que eran moi pequenas con respecto ás casas dos humanos; ao igual que os trasnos, que medían aproximadamente un dedo índice dun adulto. Cómpre dicir que a casas do trasno xefe e o trasno sabio eran un chisco máis grandes para poder facer a cerimonia de comunicarse con outra aldea. Consistía, cun marco (parecido ós dos cadros dos humanos) de madeira de carballo, encher con enerxía suficiente para poder ver ós doutro pobo. A enerxía duns conxuros en latinego que dicía o trasno sabio, o único

Alumno:

Carlos Ramón Fuentes

Lema:

Os elementos e a contaminación

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

1º ESO

Descripción:

É un relato que trata sobre o mal que lle facemos ao planeta

coñecedor (ademais dos trasnos sabios dos outros pobos), facía unha pantalla no que se podía ver ás demais aldeas.

A noticia máis importante, xa desde fai bastante tempo, era que os Elementos tiñan polo fondo un pouco de balor e musgo, como se se estiveran debilitando. Tamén se notaba na Terra. Había máis furacáns do habitual, subira o nivel do mar e as temperaturas ían subindo cada ano un chisco. Como un trasno facíase adulto, aproximadamente, ós 750 anos; e facíase ancián, aos 3.000 anos; un ano para eles era como un mes ou mes e medio para nós, aínda que tivéramos o mesmo calendario. Por esa razón, os trasnos notaban bastante que a temperatura estabase elevando. Os trasnos sabios e trasnos xefes non tiñan moita idea do que pasaba, por iso fixeron moitos experimentos e probas. Os trasnos sabios chamáronlle: "CONTAMINACIÓN", pois ese era o termo que empregaban os humanos, causantes pero ignorantes do que pasaba.

A solución máis prudente era mandar un trasno a cada zona, e axudar aos nenos, os humanos pequenos, os máis convencidos da "CONTAMINACIÓN", que coa maxia dos trasnos e convencemento dos nenos, establecer unha posible solución.

Meu dito, meu feito. Ó día seguinte da proposta realizouse esta expedición. Os trasnos do polo outorgáronlle o poder de facer maxia a "Arktos", un dos trasnos máis valentes do seu poboado. Os trasnos da montaña, a "Pikums". Os trasnos do deserto, a "Saghara". E os trasnos do bosque, a "Arbre". Cada un foi buscando o neno ideal. Ao cabo dunha semana todos os trasnos tiñan rapaz. O trasno Arktos atopou un rapaz: Nanuk. A trasniña Saghara atopou un neno: Mako. A trasniña Arbre atopou unha nena: Alicia. O trasno Pikums atopou unha rapaza: Dalaina.

Cada trasno decidiu con cada rapaz que Elemento estaban os homes deformando e chegaron a unha conclusión: TODOS. Malgastaban a auga, contaminaban o aire, sobreexplotaban a

terra e queimaban demasiado lume. A CONTAMINACIÓN era demasiado forte. ¿Como poderían resolvela? O mellor era un ataque directo, pero era moi drástico. ¿Os conxuros poderían con tanta CONTAMINACIÓN? Era a única solución. Mako e máis Saghara foron ata os homes brancos que había no seu poboado. Roubábanlles a todos os negriños a auga para sobrevivir e malgastábana. Mako tivo que facer o ritual para que a auga fora a cada sitio: A conxelada, para o polo; a gasosa, para o aire; e a líquida, para os mares e os ríos. Necesitaría moitísima enerxía e ademais, a auga non era o seu elemento; polo que a enerxía utilizada sería o dobre do normal. O conxuro, traducido do latinego para o galego, dicía:

Esta auga, esta auga,
Para homes e trasnos
Ten que servir.

Esta auga, esta auga,
Ensómese nunha bágoa,
De tristura, de ferir.

Esta auga, esta auga,
Usémola ben,
Que este Elemento dure
A máis non poder.

Co conxuro e cos bos sentimentos de Mako, fixeron que non subira o nivel do mar, e, ademais, crear un pozo de auga inacabable no seu pobo para xente de corazón puro. Os malos homes brancos non roubaron máis auga, porque non puideron. Arktos e Nanuk viron que os malos gases que desprendían a planta petrolífera que fixeran uns homes, destruíu a fauna e flora e usábase mal o lume. Decidiron que o mellor para todos sería facer un conxuro para que este lume mal empregado

desaparecera e só se usara a forza do Sol, do vento e da auga,
que son limpas. Dicía así:

Este lume, este lume,
Moi mal queimado,
Consómese mal.

Este lume, este lume,
Con todos os Elementos
Vai a acabar.

Este lume, este lume,
Moito é malo para os Elementos,
Troquémoslo en parte
Por luz solar, auga e vento.

O conxuro fixera efecto. O lume seguíase utilizando, pero de forma razoable. Así, as enerxías máis utilizadas polos humanos eran a luz do Sol, a enerxía da auga e a enerxía do vento. Pikums e Dalaina atoparan unha mina moi grande nas montañas onde vivían. Sobreexplotaban demasiado, e a terra estaba a perder todo o seu humus, a súa fertilidade, a súa flora... E ademais era unha mina que perturbaba a auga dos ríos que pasaban por alí. Decidiron facer un feitiço contra a sobreexplotación da terra.

Esta terra, esta terra,
Sobreexplotámola.
E ten que servir para nós e os nosos fillos.

Esta terra, esta terra,
Non a podemos esgotar
Porque os seus recursos non son infinitos.

Esta terra, esta terra,
Non pode destruír os demais Elementos.
Que a auga quede sen perturbar;
E, como non, o vento.

O feitiço fixo efecto e a gran mina quedou con maquinaria máis moderna e menos contaminante, e non perturbou máis a auga das montañas, a pouca do deserto, do bosque e do polo.

Aibre e Alicia viron que os medios de transporte, que estaban na cidade, moi preto do bosque, contaminaban a fraga e a vila, e tamén o Elemento do aire. Decidiron facer un feitiço para que os medios de transporte do mundo foran limpos; como os tranvías, as bicicletas, os coches híbridos ou con biocombustible, e, como non, os pés. Dicía así:

Este aire, este aire,
Non está ben emporcalo
Cos medios de transporte.

Este aire, este aire,
Limpíño ten que quedar,
Con un pouco de sorte.

Este aire, este aire,
Non o vencerá a **CONTAMINACIÓN**,
Porque co esforzo de todos,
Limparémolo con tesón.

O conxuro resultou e tanto como os trasnos e humanos como os Elementos non lles afectou máis a **CONTAMINACIÓN**. Toda a flora, a fauna, os trasnos, os humanos e os medios da Terra non se volveron preocupar da subida do nivel do mar, o desxeo do polo, a subida das temperaturas e a sobreexplotación. A **CONTAMINACIÓN** quedou derrotada.

FIN

A natureza é vida

Amenos a natureza
non estraguemos a paisaxe
pois a natureza é vida
non hai que facerlle aldraxe.

Deixemos as nosas vacas
pastar na herba verde
e que as plantas e árbores
medren sen problemas
e resplandeza un ceo
limpo de impurezas.

Polo medio dos montes
corren fermosos e longos ríos
e nas súas augas cristalinas
os peixiños nadan alegremente.

O monte enchido de fermosas árbores
nas que os paxariños cos seus trinos
a alegrarnos van.

Se o monte queimamos
e ríos e mares contaminamos
pouco a pouco coa vida acabamos
e nos ríos nin nos mares
podemos gozar nin pescar.

Alumno: Silvia Duro Couso

Lema: A natureza é vida

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Intento dicir que non se poderá garantir un futuro se non coidamos a Terra

EL TIEMPO Y YO

Aquella mañana me levanté un poco cansado, pero al ver el día soleado me desperté completamente. Los rayos de sol que entraban por la ventana me hacían sentir cada vez más alegre y contento. Claro que ese era un día de verano, en pleno mes de julio. Pero cuando pasaba la misma situación en la estación invernal, sobre el mes de enero o febrero, mi humor cambiaba totalmente.

Para mí, el tiempo que más me gusta

es el que tiene que hacer en cada estación: en invierno, que haga frío, llueva o nieve; en primavera, que haga un poco de calor y haya nubes con sol; en verano, que haga mucho calor y sol ardiente; y en otoño, viento y lluvia.

Este invierno es bastante seco y poco frío, por eso este invierno no me gusta nada. Solo me levanta el ánimo y las ganas de estudiar las nubes pasajeras y la brisilla de hielo por la mañana.

Alumno:

Carlos Ramos Fuentes

Lema:

El tiempo y yo

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

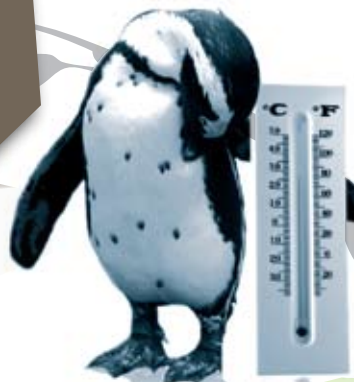
1º ESO

Descripción:

Como inflúe o tempo no meu estado de ánimo

Puga, N.
IES de Arzúa

• Narrativa

El tiempo y mis sentimientos

En invierno, cuando llueve, no me apetece hacer nada, me encuentro tan triste que parezco una flor marchita. Cuando hace sol, sin embargo, me siento muy bien y me apetece trabajar y jugar, es como si renaciese o estuviese en medio de un manto de flores preciosas. Por la noche, cuando no llueve y hay estrellas me gusta mucho contemplarlas y pensar en cuál será la mía; y mirar fijamente la plateada luna. Me agrada imaginar que estoy en un mundo fantástico donde solo estén las personas buenas, las estrellas, la luna y vivir en ellas, en un lugar en el que nadie es el

jefe, sino que todos somos iguales.

Cuando nieva me gusta jugar con la nieve, hacer muñecos, bolos... Jugar con la nieve es muy divertido y aún más si estás acompañado por una persona con la que te llevas bien; te olvidas del mundo y solo piensas en pasarlo genial. A los muñecos de nieve los puedes vestir, ponerles zanahorias en el sitio de la nariz, una bufanda....

Cuando me despierto y veo un día de nubes no me apetece levantarme; es como si se me fuesen las ganas de vivir, pero si por la tarde continúa nublado ya me desespero y me encuentro fatal.

El día que trueno no me gusta nada, el ruido de la tormenta suena a tristeza, es como si una nube se enfadase con otra, como si se enfadasen mucho y llegara un punto en que no aguantaran más y tras ponerse oscuras del genio soltaran unos truenos con los que nos avisan del enfado entre ellas y que tardarán en reconciliarse.

Si al despertarme veo el sol naciendo, me levanto como si yo fuese una margarita que necesita el sol para poder sonreír, una margarita preciosa por dentro y por fuera, es como si no pudieses vivir sin los rayos del sol.

En las tardes en que después de llover sale el sol y aparece el arco iris, me quedo mirándolo fijamente y pierdo la noción del tiempo, porque ese colorido tan bonito hace que no pueda ponerme triste, para mi solo existe en ese momento el resplandor que me ofrece la naturaleza.

Alumno:

Noelia Puga Enjamio

Lema:

El tiempo y mis sentimientos

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

1º ESO

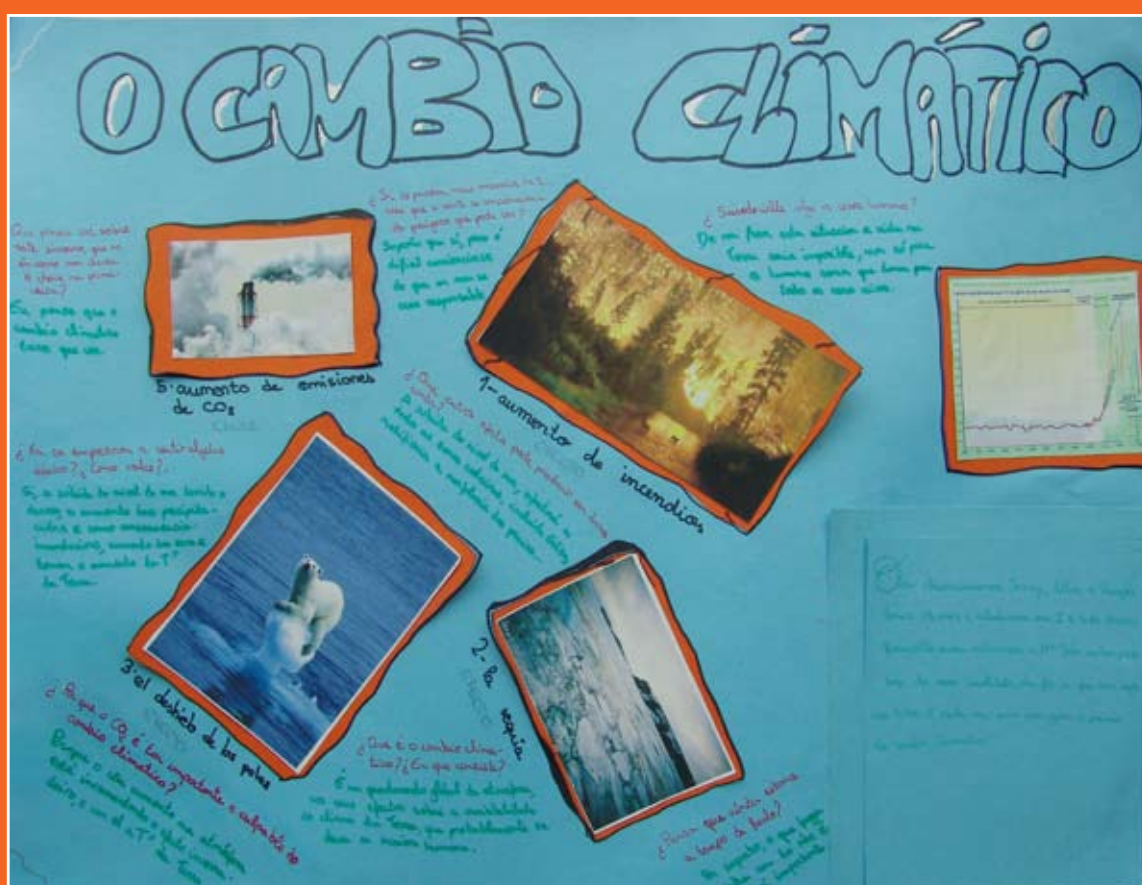
Descripción:

Como cambia o meu humor co tempo

Vázquez, R.; Giadás, J.;
Freire, A.
IES de Arzúa

Pósters

Alumno: Raquel Vázquez Varela, Jenifer Giadás Gil, Alba Freire Varela

Lema: O cambio climático

Centro: IES de Arzúa

Curso: 2º ESO

Descripción:

O noso traballo quere dar a ver tódolos cambio que se producirán polo Cambio Climático

Vázquez, V.; Pérez, C.
IES de Arzúa

Pósters

Alumno: Vanesa Vázquez Vidal, Cristina Pérez López

Lema: O cambio climático

Centro: IES de Arzúa

Curso: 2º ESO

Descripción:

Como era o clima de antes e o de agora, e o que pensan as persoas maiores ao respecto

Rial, Y.
IES de Arzúa

Narrativa

EL PLANETA TIENE FECHA DE CADUCIDAD

ALGUNAS DE NUESTRAS ACCIONES HABITUALES CONTRIBUYEN NOTABLEMENTE
AL CALENTAMIENTO GLOBAL

Acciones tan simples como dejar un grifo abierto, dejar una luz encendida o simplemente regular mal la calefacción, hacen que la Tierra sufra las consecuencias de un no tan futuro cambio climático.

Los expertos aseguran que solo con realizar alguna de esas acciones podemos retrasar varios años este gran problema al que nos enfrentamos.

A lo largo de la historia hubo varios cambios climáticos acompañados de masivas extinciones; pero no se realizaron tan rápidamente, ni fueron causados por el hombre. Nunca hubo tanta concentración de dióxido de carbono en la atmósfera. Nunca el nivel del mar estuvo tan alto. Nunca la temperatura media subió a niveles tan desorbitados. Nunca se respiró tan mal en nuestras ciudades. Nunca tuvimos

delante de nuestras narices un problema tan grande, y, no hacemos NADA. Nos dedicamos a buscar a los culpables como si esto fuese a solucionar algo. ¿De qué sirve hacer promesas y firmar protocolos si luego no los cumplimos?

Los animales y las plantas son los seres menos culpables de esta situación y son los más perjudicados por este desastre ecológico. Los polos se derriten obligando a miles de osos polares a morir. Nuestras aves ya no emigran, muchas de nuestras fuentes ya no afloran, solo en invierno, dejando que los campos se deshidraten en verano. La lluvia ha dejado de hacer acto de presencia y nuestros verdes bosques están cambiando su color.

Señores, antes de que sea tarde, por favor,
¡CONCIENCIÉMONOS!

Alumno:

Yolanda Rial Blanco

Lema:

El planeta tiene fecha de caducidad

Descripción:

Como algunhas das nosas accións habituais contribúen o quentamento global

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

3º ESO

Andrade, A.; Carracedo, R.;
Enjamio, A.
IES de Arzúa

• Narrativa

Hola amig@s.

Imosvos contar unha historia que fala dunha idea que nos parece boa, porque fixamos pensar no qué podemos facer nos para evitar o Cambio Climático.

Todo comezou nun "Xantar Climántico" no I.E.S. de Arzúa. Alí, os profes que nos convocaron dixeron unha cita adaptada dun antigo presidente dos Estados Unidos, que viña a dicir máis ou menos así: "NON VOS PREGUNTEDES QUE PODE FACER O PLANETA POR VÓS. PREGUNTÁDEVOS QUE PODEDES FACER VÓS POLO PLANETA".

Entón empezaron a xurdir un feixe de ideas entre todos nos, e unha delas foi tentar establecer un sistema de vixilancia que tentara evitar o derroche enerxético no noso Instituto. Pouco e pouco fomos dando voltas e forma á idea ata chegar a deseñar a "PATRULLA CLIMÁNTICA".

E agora seguro que vos estaredes a preguntar, que é iso da "PATRULLA CLIMÁNTICA". Pois moi resumido dirémosvos que é unha acción de concienciación cara a nos e á comunidade educativa que convivimos no I.E.S. de Arzúa, para que pensemos a diario en qué podemos facer polo noso planeta, en especial para evitar o Cambio Climático.

A PATRULLA CLIMÁNTICA formámona máis ou menos 30 alumnos de 3º da E.S.O. O seu funcionamento é o seguinte. No "Xantar Climántico" de cada luns, establecemos os turnos da PATRULLA para toda a semana. Cada PATRULLA está formada por dous alumnos, un leva cámara de fotos e outro unha follo de rexistro de incidencias e dúas láminas de pegatinas.

En cada recreo (dez en total en toda a semana), a PATRULLA percorre o edificio que lle corresponde dende o "PUNTO DE ENCONTRO CLIMÁNTICO". Temos dous edificios, un branco e outro marrón de tal xeito que cada PATRULLA vai polo edificio que lle corresponde. Percórrense todo o edificio, aulas, laboratorios, despachos, aseos, corredores, almacéns, etc., comprobando os posibles derroches de enerxía, tanto calorífica como eléctrica que poidera haber. Onde atopamos unha destas situacións (ou as dúas), facemos un rexistro fotográfico e por escrito, e colocamos no marco da porta unha pegatina indicativa coma as que podedes ver a continuación.

A Patrulla Climántica estivo aquí hoxe día... detectou derroche de Enerxía: ☐ ELÉCTRICA ☐ CALORÍFICA

Nunha ocasión, a Patrulla Climántica estivo aquí hoxe día... ☐ SI ☐ NON detectou derroche de Enerxía ningún.

As situacións máis comúns son deixar as luces acesas no recreo cando a aula está baleira, ter a fiestra aberta cando a calefacción está acesa, ou estar lendo na aula coas persianas baixas e as luces acesas un día soleado.

Con todos os datos, cada 15 días facemos un "RANKING CLIMÁNTICO", dándolle un punto por cada notificación de derroche eléctrico; outro por cada derroche calorífico, e tres puntos cando aparecen ámbolos dous xuntos.

A nosa idea é á rematar o curso, entregar os "PREMIOS Á CONCIENCIACIÓN CLIMÁNTICA" ás clases máis aforradas, é dicir, ás que menos puntos teñen. Os premios serán un pingüino ás "aforradas" e un limón e unha cebola ás "derrochadoras".

O máis curioso de todo é que a idea funciona, porque cada vez que os nosos compañeiros ven aparecer polo pasillo á PATRULLA CLIMÁNTICA, corren a voz de que chegamos e van ás súas aulas a pechar fiestras e a apagar luces. E os profes? Pois hai de todo, uns farfullan e outros recoñecen que nin se deron conta do derroche e que van tentar evitalo no futuro.

Ben amig@s, dende o I.E.S. de Arzúa agardamos que esta pequena historia vos sirva para concienciar á vosa Comunidade Educativa.

Unha aperta e PREGUNTÁDEVOS QUE PODEDES FACER VÓS PARA EVITAR O CAMBIO CLIMÁTICO.

EU APRENDO EU CAMBIO₂

Alba Andrade Vázquez
Raquel Carracedo Pato
Adrián Enjamio Regueiro
de Arzúa, 1º ESO.

AS PATRULLAS CLIMÁNTICAS

Alumno: Alba Andrade Vázquez, Raquel Carracedo Porto, Adrián Enjamio Regueiro

Lema: As Patrullas climánticas

Centro: IES de Arzúa

Curso: 3º ESO

Descrición:

Descrición de cómo funcionan las Patrullas Climánticas no centro

Enjamio, D.;
Fernández, X.; García, L.
IES de Arzúa

Narrativa

climántica no meu centro

En el jardín de mi instituto hay dos invernaderos. Los usan los chicos mayores que están estudiando ciclos formativos de agraria. A veces, cuando falta algún profesor y nos dejan estar fuera del aula, los vemos trabajando dentro de ellos.

En una esquina apartada había una estructura que también es de un invernadero pequeño que no se usaba. Estaba sucio, crecían hierbas dentro y tenía restos de plásticos pegados a los listones de aluminio, aunque nos decían que era un invernadero que tenía que estar cubierto con cristales.

Tenemos unos profesores con los que hacemos unas actividades extraescolares como patrullar por el Instituto en el recreo buscando luces encendidas que no aprovecha nadie y que nos dicen que son del Proyecto Climántica. A ellos se les ocurrió que podían aprovecharlo para hacer unas experiencias sobre como afecta la contaminación a las plantas cuando están creciendo. Entonces vimos como los chicos mayores se pusieron a trabajar también en el invernadero pequeño y un día ya no tenía los restos de plástico ni la malla negra rota. Otro día estaba el suelo lleno de grava y después el suelo volvía a estar cubierto con una malla, pero esta vez sin agujeros. También vimos como había una tubería negra que subía por una esquina del invernadero por dentro y recorría dos de los listones del techo. Después vimos un plástico muy grande dentro y al poco tiempo ya estaba el invernadero recubierto por el plástico, sujeto por unos listones de aluminio.

Por fin, a principios de mayo, ya estaba el invernadero preparado y nos explicaron que era el efecto invernadero y por qué hacía tanto calor allí dentro. Y nos dicen que nos llevarán a él para hacer cosas como dejar botellas cerradas con tierra, semillas y aire contaminado con amoníaco y humo de tabaco y de coche para ver si germinan o no. además también llevaremos macetas con tierra contaminada para ver como afecta la lluvia ácida a las plantas, pero todo eso os lo contaremos otro día.

Alumno:

Diego Enjamio Regueiro, Xeila Fernández Mera, Laura García Castro

Lema:

Climántica no meu centro

Descrición:

Como os nosos compañeiro vivimos Climántica

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

3º ESO

Fuentes, J.M.; López, M.;
Maneiro, I.
IES de Arzúa

• Narrativa

Xantar climántico

XANTAR CLIMÁNTICO EN ARZÚA

O día 21 de abril celebrouse no IES de Arzúa o primeiro Xantar Climántico do curso 07 - 08 no que participaron os alumn@ de 3º ESO xunto cun grupo de profesores que están a colaborar co proxecto Climántica da Xunta de Galicia.

O primeiro dos xantares climánticos do IES de Arzúa tivo lugar o día 21 de abril no ximnasio do centro educativo.

Alí reuníronse un grupo de alumnos de 3º da ESO ávidos por participar nunha nova e pioneira actividade proposta por un grupo de profesores concienciados co cambio climático e que con esta iniciativa tratan de transmitir a devandita concienciación ós rapaces e rapazas arzuanos.

O acto tivo lugar á partir das 14:30, momento no que coma todas as xornadas toca a serea anunciando o final das clases da mañá. Os alumnos, eufóricos, foron a correr á cafetería do IES na procura do seu bocadillo

namentres outros acudiron ás súas casas na busca do sustento e os máis provisosos, con cadanseu xantar, se dirixiron ó ximnasio e foron acomodándoo para a posterior degustación do seu succulento bocado.

Unha vez as barriguiñas fartas comezou a auténtica actividade. O primeiro foi explicar en qué consistía formar parte do equipo climántico do IES e algunhas das actividades que se desenvolverían. De todas elas salientamos dúas, as primeiras en levarse a cabo: a patrulla climántica, dous rapaces/rapazas adicaranse a percorrer o IES, debidamente uniformados e equipados de cámara fotográfica e folla de sancións, na búsqueda de agresión

climánticas durante os recreos. O outro proxecto consiste na grabación dunha curtametraxe sobre o cambio climático.

Xa organizadas as actividades para toda a semana, tivo lugar un dos momentos máis divertidos da xornada. Os alumnos desfilaron diante da cámara, por parellas, e tiveron que responder a unha serie de preguntas, iso sí, inesperadamente, sobre o cambio climático e a capa de ozono. As caras de sorpresa non se poden describir con palabras e as respostas improvisadas dos rapaces non teñen desperdizo, o mellor é escoitalas. Poderíamos destacar a súa boa disposición ante todo o que se lles propuña e o desparpaxo que mostraban ante a cámara, sen ningún tipo de intimidación; iso sí, que estiveran calados durante a grabación foi o que máis custou, pois non podían parar de rir e comentar ante o que os seus compañeiros dicían.

Xa chegou o primeiro xantar á súa finalización, o tempo pasou moi rápido e había que voltar ás rutinarias clases da tarde.

Preguntamos ós rapaces pola experiencia e todos manifestaron a súa leducia por teres participado na actividade. Segundo eles, fíxolles moita ilusión quedar a comer todos xuntos e compartir o xantar cos seus profesores; é unha maneira de coñecerse mellor, pero tamén de aprender cousas novas dun xeito diferente.

Divulgaron a correr o ben que o pasaran de xeito que cremos que xa algún máis se apuntou para o vindeiro luns, no que haberá novas sorpresas, polo pronto dise por aí que se está a organizar un pic-nic, con manteliño e tortilla de patata incluídos. Isto promete amigos climánticos.

Alumno: Xuán Manuel Fuentes Esperón, Martín López Sánchez, Irene Maneiro Cuesta

Lema: Xantar climántico en Arzúa

Centro: IES de Arzúa

Curso: 3º ESO

Descrición:

¡Que ven o pasamos!

Ramos, L.
IES de Arzúa

Narrativa

LA CONTAMINACIÓN

Yo pienso que lo peor de la contaminación es que todos decimos estar indignados y sentirnos impotentes ante este desastre pero pocos hacen algo por remediarlo. Todos queremos tener un bonito jardín y unos bosques preciosos; poder respirar aire puro y que los ríos sean transparentes. Pero también queremos carreteras, y puestos de trabajo en grandes fábricas; nos gustan los chalets y las grandes urbanizaciones... incompatibles, ¿verdad?

¿Y qué decidimos hacer? Bueno... pues habrá que prescindir del aire puro, y de los mares limpios para poder vivir en una gran ciudad e ir en nuestro coche a todas partes.

La verdad es que todos tenemos en nuestras manos el reducir la contaminación, el problema son nuestras prioridades,

¿sacrificamos una buena salud por la comodidad?

Por encima queremos que los demás nos conviertan la vida en un mundo sin contaminación pero al mismo tiempo nosotros disfrutar de esas comodidades. Hay un problema, la contaminación. Todos ponemos quejas y no nos damos cuenta de que ante un problema lo único que podemos encontrar son soluciones. ¡BUSQUÉMOSLAS!

Alumno:

Leticia Ramos Regueiro

Lema:

A contaminación

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

4º ESO

Descripción:

Como vexo eu a contaminación

A Contaminación e nós

Todo o mundo contamina, ata a persoa que máis coida a natureza ás veces contamina. Ninguén é perfecto, pero debemos facer e poñer todos un pouco da nosa parte para poder vivir a gusto no noso medioambiente, e para que a nosa descendencia poda vivir tamén contenta coa natureza que lle deixamos en herdanza.

Eu xa sei que si non existen as fábricas, non existirían moitos dos produtos que hoxe emprego na miña vida cotiá, son consciente diso, e tamén de que ó ter fábricas sempre vai haber algo de contaminación pero si a nós nos esixen reciclar e reutilizar, por qué ás fábricas non lles esixen que expulsen menos gases tóxicos, ou a empregar outro tipo de líquidos, produtos... que non foran tan corrosivos, tan contaminantes?

Penso que a xente de hoxe en día está concienciada de que ten que reciclar para conseguir ter unha natureza bonita e sá, pero, de qué vale? Se total os directores das fábricas só se adican a contar os cartos que lle da a súa empresa, e a negociar novas ubicacións para novas chemineas e así seguir contaminando no mundo enteiro.

Daba gusto chegar a unha área recreativa ó lado dun río e pasear por ela incluso bañarte; pero agora xa non dá tanto pracer xa que... o máis normal é que se segues o curso dese río te atopes cunha tubería saíndo dun gran edificio vertendo

líquidos químicos á auga e ó redor desa vertedura animais acuáticos mortos. Nese momento sinto noxo por esa xente que é dona desa empresa ou industria; sinto impotencia porque aínda que poñan moitas leis medioambientais ou non se van a cumprir ou se van a cumprir mínimamente; sinto enfado porque non se dan conta do mal que están facendo e se se dan conta, aínda máis enfado porque non fan nada ó respecto.

A xente só se deixa rexir polos cartos, persoas que queiman o bosque, que verten cousas ó río e ó mar... todo por economía, para gañar moito e ter tanto que despois non van ter onde gastalo, xa que sinxelamente non vai existir o planeta que hoxe coñecemos como Terra. Todos sabemos que canto máis contaminamos máis se destrúe o planeta azul pero aínda así ese tipo de persoas seguen querendo gañar cartos aínda que logo non haxa planeta. Dame noxo, dame repugnancia... todo o malo que se pode chegar a ser.

Alumno: Sabela Vázquez Rey

Lema: A contaminación e nos

Centro: IES de Arzúa

Curso: 4º ESO

Descrición:

Cal é a influencia humana na contaminación

El sentir hacia la contaminación

Creo que crea repulsión la gente que quema los montes por fastidiar al vecino o por cualquier otra tontería.

Diría que las empresas que contaminan podrían reducir sus emisiones de CO₂ y otros gases contaminantes; ya sé que anularlas no, porque, si no me equivoco, sería imposible.

Si se me permite (y aunque suene utópico), aconsejaría al gobierno y a la gente que tiene poder sobre estas empresas, que les proporcionen dinero para comprar máquinas con las que poder reducir toda esa "porquería" que se echa y echamos al medioambiente.

Creo que ahora no se puede hacer nada por remediar todo este desastre ya ocurrido, pero lo que sí está en nuestras manos es frenar y reducir la buena marcha de la contaminación para que el mundo pueda durar unos años más y sobre todo para poder vivir sin enfermedades, sin problemas respiratorios (que estos ya vienen solos sin que nosotros les ayudemos).

Pero... ¿y qué siento yo?

Fastidio, hastío, repugnancia, malestar, repulsión y un montón de cosas más me produce la gente que contamina y le da igual, mata la fauna y la flora y le da igual, se perjudica a sí mismo y no lo ve, y si perjudica al vecino, le da igual. Quieren su propio beneficio, pero ¿qué beneficio? Solamente el económico; no ven más allá de su propia nariz, por eso no son capaces de percatarse

del auténtico daño que se están haciendo a sí mismos y a los demás.

Estoy harto de ver cómo se queman los montes, cómo cada verano desaparecen más hectáreas forestales y aparecen más pirómanos y cómo muchos de ellos quedan impunes...

Si la gente se pusiese a pensar no haría lo que está haciendo porque tan solo hay que razonar un poquito para ver que todo este daño cae sobre uno mismo y que acabamos pagándolo con nuestra salud y calidad de vida.

Cuando intentas perjudicar al vecino provocando un incendio en sus propiedades no te percatas de que con un poco de viento las llamas se extenderán y acabarán devorando tus propias fincas, y que el humo tóxico que desprende el enemigo voraz y que tú inhalas, encharcará tus pulmones y acabará haciéndote mucho daño. Pero no se acaban ahí las consecuencias: observaremos cómo ese lugar pasa a ser infernal, un desierto negro lleno de troncos muertos que ya no cumplen su función de depurar el aire que respiramos; una tierra quemada, inerte, improductiva en la que tardaremos mucho en ver crecer la vegetación; un paisaje auténticamente desolador y pobre; y un olor a quemado que tardará en irse.

Y yo me pregunto ¿merece la pena?

Alumno:

Martíño Penas Vázquez

Lema:

El sentir hacia la contaminación

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

4º ESO

Descripción:

Que é o que sinto cando falan de contaminación

García, A.; Otero, D.;
Cea, D.
IES de Arzúa

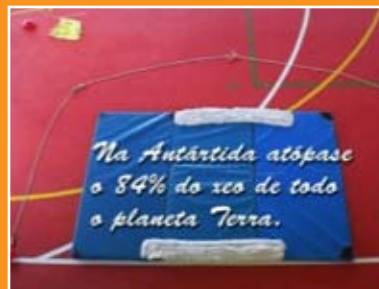
• Curtos

ART ATTACK

Ataque artístico climántico

Alumno: Aldara García Rico, Daniel Otero Pérez, David Cea Vázquez

Lema: "Ataque artístico Climántico" (ART ATTACK)

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descripción:

Montaxe do efecto invernadoiro

Cea, S.; Castro, A.
IES de Arzúa

Curtos

Lobo Gris

O MEU AMIGO LOBO GRIS

Alumno:

Sergio Cea Ares, Álvaro Castro Cajade

Lema:

Lobo gris

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

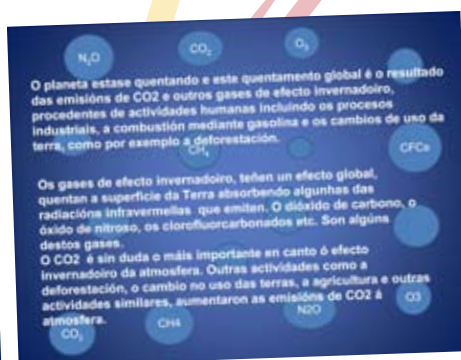
1º ESO

Descripción:

Trata dun vídeo, con fotos dun animal que está en perigo de extinción: o lobo gris, e tamén entregamos unha pequena monografía de dita especie

Causas, efectos y consecuencias

Alumno: Alba Fariña Moscoso

Lema: Causas, efectos e solucións

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Baséase na explicación de causas, efectos e ó final danse algunhas solucións coas que podemos colaborar a diminuír o cambio climático

O CLIMORAP

*Dile que NO al CO₂,
porque si no va a ser que no vas a poder vivir
en este planeta por lo menos
porque los pingüinos ya están hasta los huevos.*

*Destrozas los pueblos y destruyes la Tierra
Como sigais así entraríamos en guerra,
y le va a parecer mal al planeta Tierra.*

*Menos mal que Estados Unidos está de bajón,
porque si no le pateas el culo hasta el Japón.
Y seguimos aquí escribiendo esta canción,
para que vosotros reduzcais el puto CO₂.*

*Por eso dile que NO al cambio climático,
dile que NO para ser más diplomático*

Alumno: Jonathan Sesar Pazos, Alfonso Carril Sánchez

Lema: O climorap

Centro: IES de Arzúa

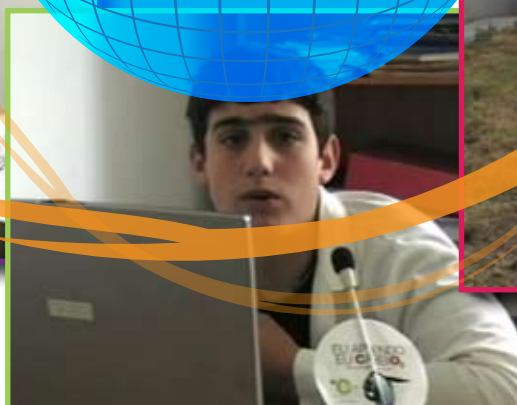
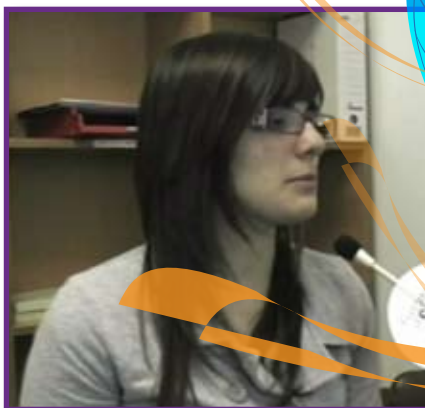
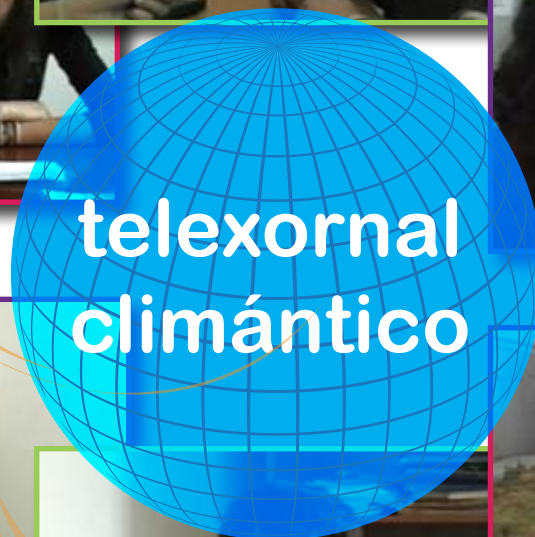
Curso: 3º ESO

Descripción:

A acción humana está a estragar o planeta, e iso podemos evitalo "non penses que pode facer o planeta por ti, pensa que podes facer ti polo planeta"

Mato, R.; Cotón, E.;
García, I.
IES de Arzúa

• Curtos

Alumno: Rocio Mato Cajide, Estefanía Cotón Vázquez, Iván García López

Lema: Climoxornal

Centro: IES de Arzúa

Curso: 3º ESO

Descrición:

Imos relatar mediante a presentación dun climoxornal
que é o que ocorre co cambio climático

Seoane, I.; Rúa, M.C;
Carreira, J.
IES de Arzúa

Entrevistas

OS PROFES tamén poden

Alumno: Ines Seoane Martínez, María Cruz Rúa Andrade, Jonathan Carreira Vázquez

Lema: Os profes tamén poden

Centro: IES de Arzúa

Curso: 3º ESO

Descrición:

Unha pequena entrevista aos profes do centro que non usan papel, para concienciar a nosa comunidade educativa

Jarazo, T.; Lago, M.;
Mosteiro, A.
IES de Arzúa

Presentación

Reciclando produtos NO CENTRO

1

• Utilizamos o
composteiro

2

• E tamén o
outro
composteiro

3

• Reparamos
apeiros
antigos
• E os
utilizamos
outra vez
como
decoración

4

• Temos un
punto limpo na
entrada do IES

Composteiros. punto limpo. reciclaxe...

Alumno: Tamara Jarazo Gracia, Marta Lago Vázquez, Andrés Mosteiro Ortiz

Lema: Reciclando produtos no centro

Centro: IES de Arzúa

Curso: 3º ESO

Descrición:

Pequena presentación sobre o reciclado de residuos no nos taller dende a materia de Mecánica

Cotón, D.; Lago, M.;
Mosteiro, A.
IES de Arzúa

Curtos

O EFECTO

INVERNADOIRO

Alumno: Diana Cotón Vázquez, Marta Lago Vázquez, Andrés Mosteiro Ortiz

Lema: O Efecto invernadeiro

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

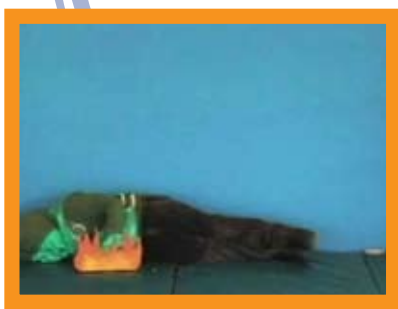
A acción humana incrementa o CO₂ na atmosfera que impide a saída da radiación calorífica que emite a superficie terrestre aumentando polo tanto o efecto invernadoiro natural

Sesar, D.
IES de Arzúa

• Curtos

A Deforestación

Alumno: Damián Sesar Souto

Lema: A Deforestación

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descripción:

A deforestación, a acción humana e os incendios e a súa influencia nos niveles de CO₂

Montero, X.; Pardo, U.
IES Xunqueira I

Pósters

o oso PREGUICEIRO Eo CAMBIO CLIMÁTICO

Alumno: Xaquín Montero Vázquez, Uxío Pardo Rodríguez

Lema: O oso preguiceiro e o cambio climático

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Influencia do cambio climático na extinción do oso preguiceiro

Montero, X.; Pardo, U.;
Castro, A.
IES de Arzúa

• Curtos

Alumno: Xaquín Montero Vázquez, Uxío Pardo Rodríguez, Álvaro Castro Cajade

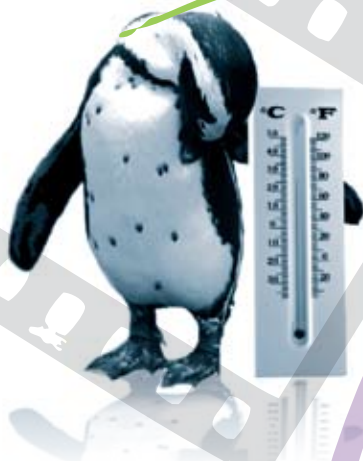
Lema: Fúndome, vos afogádesvos

Centro: IES de Arzúa

Curso: 3º ESO

Descrición:

Intentamos describir como os glaciares se desxean a causa das fábricas e o nivle do mar sube.

Duro, S.; Fernández, T.;
Amboage, M.
IES de Arzúa

Curtos

Alumno:

Silvia Duro Couso, Tamara Fernández Gil, Martina Amboage Pallas

Lema:

Cambio Climático: O Desxeo

Centro:

IES de Arzúa

Curso:

1º ESO

Descrición:

Os polos debido ao quentamento global derrétense, e unha científica os observa

Cea, S.; Ramos, R.;
Villar, A.
IES de Arzúa

• Curtos

Alumno: Sergio Cea Ares. Rocio Ramos Lamela, Andrea Villar Paz

Lema: Isto é inverno?

Centro: IES de Arzúa

Curso: 1º ESO

Descrición:

Representamos co tema de "CAMBIO CLIMÁTICO" como cambiou o inverno dende hay uns anos ao inverno actual.